

Ἡ σοφία τῶν ἀρετῶν σωρὸν καὶθει θεοτερπῶν,
εὐσεβίην, σοφίην, σωφροσύνην, σύνεσιν,
κλεινὸν Ἰωάννην τὸν Ἰωάννου, πέλεν ὅς νυ
ὄφικίω κ' ἀρετῇ φιλοσόφων ὑπατος (1).

Τοῦ Ἰωάννου εὑρηται ἐν χειρογράφῳ λόγος ἐγκωμιαστικὸς εἰς Νικόλαον Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου (2).

Ἐκ τούτου κατάγονται οἱ Τζανέται· εἰς δ' ἐκ τούτων Ἰωάννης ὁ Τζανέτος, τιμημένος τῷ ἀξιώματι τοῦ λογοθέτου, ἔγραψεν ἑλληνογαλλιστὶ κατὰ Ὠκέλλου. Πρὸς τοῦτον ἀπευθύνεται ἐκτενὴς ἐπιστολὴ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. Σοφ. Οἰκονόμου ἐν Χρυσσαλίδι· εἰς τὸ ὑπὸ Ἀντωνίου Ἐμμανουὴλ μεταφρασθὲν τρόπαιον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εὑρηται τοῦ Τζανέτου τούτου ἐπιγράμμα ἐκ πολιτικῶν στίχων δεκαεξί.

Πατούσας.

Α'. Ἰωάννης. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ ἐν τῇ πατρίδι παιδευθεὶς τὰ ἐγκύκλια ἦλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Παταβίου, ὅπερ τὸν ἀνηγόρευσε δόκτωρα τῆς θεολογίας. Ἐκεῖθεν εἰς Βενετίαν μεταβὰς ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, καὶ διωρίσθη ἡμερῆσι καὶ ἱεροκέρυξ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Τῷ 1703 ἐσχολάρχησε τοῦ Φλαγγινανοῦ ἑλληνομουσείου, καὶ παρέμεινε πιθανῶς ἐν τῇ θέσει μέχρι τοῦ 1714, ὅτε διεδέχθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἀποστόλου Μίκου (3).

Ὁ Πατούσας πρῶτος συνέλαβε τὴν ἀξιόλογον ἰδέαν ἀπανθήσεως καὶ συνενώσεως τῶν πρὸς διδασκαλίαν καταλληλοτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων, οἵτινες διὰ τὸ πολυδάπανον τῆς ἀγορᾶς δὲν ἦσαν προσίται εἰς τοὺς μαθητευομένους. Ἡ φιλολογικὴ αὐτοῦ ἐγκυκλοπαιδεῖα τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1710 ἐκδοθεῖσα, καὶ πολλάκις ὕστερον ἀνατυπωθεῖσα ἐχρησίμεισε μέχρι τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὡς τὸ μόνον σχεδὸν πρόσφορον βοήθημα ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις.

Τῷ 1711 ἐπεμελήθη τὴν ἐν Βενετίᾳ μετατύπωσιν τῆς γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως.

Κατὰ Ζαβίραν, μετέφρασε τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου ἐκδοθέντας ἐν ἔτει 1768 παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ.

(1) Κωνσταντίου, Ἐπόμνημα περὶ τῆς πατριαρχικῆς Σχολῆς.

(2) Παρνακία σχεδίσμα, σελ. 27.

(3) Veludo, Sulla colonia Greca in Venezia, σελ. 15.

